Sportul Magazin

Citind insemnările echipelor Salvamont — Sibiu

ZILE ȘI NOPȚI DE VEGHE PE CRESTELE FĂGĂRAȘULUI

● 64 intervenții rapide de salvare ● În perioadele de acalmie, „salvamontiștii" refac marcajele ● Un strungar uimește un medic cu cunoștințele sale de... prim ajutor

Cu înțelegerea și sprijinul organelor locale, formația „Salvamont" din Sibiu a realizat, în vara acestui an, o binevenită acțiune de prevenire a accidentelor turistice în munții Făgărașului. S-au alcătuit cîteva echipe, cuprinzînd 2—3 oameni cu bogată experiență în drumeția de munte, cu o serie de cunoștințe în acordarea primului ajutor și, bineînțeles, cu un admirabil simț umanitar care i-a îndemnat să-și dedice timpul liber, zilele de concediu, nobilei misiuni de a-i ajuta pe turiștii accidentați sau aflați în impas să ajungă cu bine la cel mai apropiat loc de popas.

Între 28 iulie și 7 septembrie, aceste echipe au patrulat, cu schimbul, zi de zi — foarte adesea și noaptea — din valea Oltului și pînă dincolo de cabana Podragul. Cam 50 de km de-a lungul crestei semețe a Făgărașului, de multe ori, la peste 2000 m altitudine, sub ploaie sau prin ceață, și, mai ales, în zonele care pun probleme turiștilor nu îndeajuns de experimentați: în jurul lacurilor Călțun, Avrig și Bîlea, în căldarea Negoiului, pe culmea Vistei Mari etc. S-au efectuat în acest răstimp care coincide cu perioada de vîrf a drumeției de munte, 400 zile/om de veghe care s-a dovedit salutară în nu mai puțin de 64 cazuri. Mai numeroase au fost cele în care „salvamontiștii" au trebuit să aducă la cabane oameni aflați la capătul puterii sau lipsiți de o îmbrăcăminte corespunzătoare și surprinși de intemperii sau de căderea nopții, la mari distanțe de orice adăpost. În alte cazuri ei au fost alertați pentru a debloca pe turiștii ajunși în locuri periculoase unde ar fi putut surveni accidente grave sau chiar mortale. Au mai primit ajutorul inimoșilor „salvamontiști", turiști care au rătăcit drumul din cauza nopții sau a ceții, alții care suferiseră anumite accidente pe parcurs și, în fine (oricît ar părea de ciudat), un tînăr care (din propria-i neglijență) căzuse în lacul Bîlea, riscînd să se înece.

Membrii acestor echipe „Salvamont" au mai venit și indirect în ajutorul turiștilor care au străbătut (și care vor străbate) Făgărașul. În perioadele de acalmie, ei au revopsit o mare parte din marcajele existente în acești munți. De asemenea, ei s-au străduit să șteargă urmele indezirabile lăsate de turiști în locurile unde au poposit și care, după cum nota unul din componenții acestor harnice echipe, „arătau înfiorător". Pe malul lacului Capra, în Poiana Soarelui, în Șaua Paltinului și în alte locuri, mult frecventate sau folosite pentru scurte popasuri, acești oameni au „depoluat" peisajul magnific al munților făcînd să dispară cutii de conserve, hîrtii, diverse ambalaje pe care turiștii le lasă, cu o condamnabilă nepăsare, în urma lor.

Așa stînd lucrurile, „salvamontiștii" au trebuit să facă și muncă educativă cu turiștii, fie cu cei „prinși asupra faptului", fie în general cu cei aflați în cabanele din Făgăraș. Această muncă educativă a vizat totodată ocrotirea naturii (a florei și faunei) ca și ținuta vestimentară a turiștilor. Găsim printre însemnările sibienilor o interesantă statistică privind încălțămintea turiștilor întîlniți de ei în perioada cît au patrulat: 80% din ei aveau încălțăminte nepotrivită pentru un traseu montan iar 16% purtau o încălțăminte total necorespunzătoare. Numai 4% erau prevăzuți cu bocanci sau ghete de munte speciale. Se arată concret că un grup de elevi din Galați — aflați într-o expediție „Cutezătorii" urcaseră în Făgăraș echipați în treninguri, pantofi de tenis și protejîndu-se de ploaie cu saci de material plastic. Este cazul să precizăm că „Salvamontul" și-a făcut datoria și în acest caz convingîndu-i pe profesorul care conducea grupul să renunțe la parcurgerea Făgărașului în asemenea ținută.

În ceea ce privește aprecierea pe care au făcut-o turiștii la adresa „Îngerilor păzitori" din Făgăraș ni se pare cît se poate de semnificativ acest pasaj reluat din însemnările echipei ce a patrulat la 24 august în jurul lacului Avrig. **„...descoperim un medic, L.C. din București, cu entorsă la piciorul drept. Îi dăm asistența cuvenită. Nu crede că am învățat să dăm primul ajutor și să facem pansamente la cursurile noastre de pregătire. Așa cum nu crede că sînt strungar".**

...Am vrut să aflăm cine a fost cel ce stîrnise admirația medicului accidentat dar relatările trimise de „Salvamont" - Sibiu federației de turism - alpinism nu menționau nici un nume. Simplă omisiune sau modestie? Înclinăm spre a doua ipoteză. Pentru că îi cunoaștem pe acești admirabili oameni ai munților. Ei, rareori, nominalizează. Chiar atunci cînd sînt întrebați: „Cine a făcut toate acestea?", ei răspund adesea cu acest plural care trădează nu numai lipsa orgoliului personal dar și un puternic, un lăudabil spirit de echipă: „Noi".

Sebastian BONIFACIU

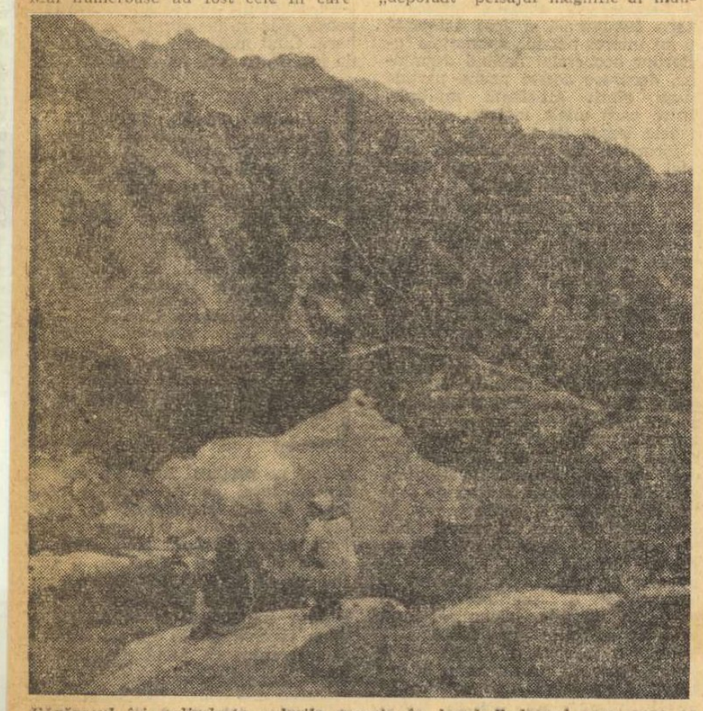

Făgărașul își oglindește culmile semețe în lacul Podragul spre care se îndreaptă numeroși turiști

Foto: Emilian CRISTEA

UNUL DIN CEI PATRU...

Cine a urmărit concursurile atletice desfășurate în ultimul sezon a sesizat, probabil, că unul dintre schimburile ștafetei de 4 × 100 m a Universității Cluj — ca și a reprezentativei acestui județ — era un atlet de culoare.

Pentru cei care l-au remarcat, dar nu l-au identificat, specificăm că schimbul **„care dovedește mare reacție la plecare"** se numește Jiddawi Mahommed Saleh, este originar din Tanzania și a venit la Cluj pentru a studia medicina. Proiecte universitare în care Mahommed a inclus și activitatea sportivă **„fără de care o viață de student mi se pare incompletă, dacă nu chiar searbădă"** — după cum apreciază acesta.

De altfel, pentru el sportul este o necesitate și o obișnuință, pentru că Mahommed Saleh vine după o lungă experiență în hochei pe iarbă și are „în picioare" mai multe concursuri atletice departamentale.

O obișnuință care se cerea continuată. Așa se explică rapida apropiere a lui Mahommed de clubul „U" și de doctorul Arnăut, antrenorul sub bagheta căruia lucrează astăzi.

Întîlnirea dintre cei doi nu este însă un cîștig doar pentru tînărul din Tanzania, ci și pentru veteranul pistelor, cel care declară că: **„lucrul cu tinerii de culoare este deosebit de interesant și instructiv. Interesant pentru că îți oferă un material de lucru nou, caracterizat printr-o deosebită naturalețe a mișcărilor, printr-o elasticitate de gazelă, o mare mobilitate și o impresionantă capacitate de „montare" psihică în concurs. Instructiv pentru că, studiindu-le aceste trăsături native și de caracter, realizezi sursa marilor performanțe semnate Bikila Abebe, Kipchoge Keino, Bob Beamon sau Akii Bua și meditezi la ce ai putea „transplanta" de la acești atleți la discipolii tăi".** (Nușa DEMIAN).

Dialog despre detenta între dr. Arnăut și atletul Mahommed Saleh din Tanzania

Foto: Marinel HUZONI — Cluj

La 81 de ani

ION OLARU VREA SĂ REALIZEZE NOI PERFORMANȚE CICLISTE

...Iată, Ion Olaru, „bunicul ciclismului", e din nou în fața mea, dornic să-mi expună viitoarele sale proiecte sportive... Pare desigur surprinzător că un om de 81 de ani, vorbește cu atîta încredere și dezinvoltură despre realizarea unor noi performanțe cicliste, dar eu care-l cunosc atît de bine pe acest bătrînel viu și simpatic nu mă mir de loc...

...Cînd împlinise 75 de ani, Ion Olaru pleca într-o mică excursie de circa ...650 de kilometri ca să dea ocol munților Făgăraș și masivului Bucegi... După doi ani, am aflat, citind „Scînteia", că acest bunicuț cu inima veșnic tînără a pornit spre Suceava, străbătînd distanța de circa 1 000 de kilometri, în două săptămîni... Apoi, mai tîrziu, Ion Olaru și-a luat din nou bicicleta și a pornit cu ea la drum, ținînd neapărat să-și sărbătorească a optzecea aniversare pe ruta Brașov — Oradea — Porțile de Fier — Pitești...

După socotelile mele, în cele trei temerare expediții, la care nu s-ar încumeta poate nici nepotii săi, Ion Olaru a străbătut peste 3 000 de kilometri...

...Acum, Ion Olaru îmi descrie ultima sa ispravă: a întreprins, bineînțeles tot pe roate, „Turul Iugoslaviei", pornind din Timișoara pe ruta Vrșac — Novisad — Belgrad — Niș — Pancevo — Timișoara, iar de aici a revenit la Breaza, unde domiciliază, adăugînd deci, încă o mie de kilometri, la „zestrea" anterioară...

Aș vrea să-l întreb „nu ți-e greu cînd pleci într-o călătorie atît de obositoare și îndelungată?", dar privind la violciunea din ochii săi, renunț... Ion Olaru vorbește cu atîta convingere, încît rămîi convins că vremea a trecut peste el fără să-l atingă, parcă...

— Abia aștept primăvara, spune el, și pregătesc o nouă expediție de o mie de kilometri... Lăs' — că vă spun eu totul la timpul potrivit... Deocamdată sînt ocupat cu studierea traseului...

...Convorbirea noastră se prelungește... Privind la ceas îmi dau seama că s-a făcut tîrziu și-i amintesc că ar putea să pierdă trenul spre Breaza...

Dar octogenarul Ion Olaru zîmbește șugubăț:

— N-avea nici o grijă. Nu pierd eu trenul. Și apoi adaugă: Și chiar dacă-l pierd, ce crezi că-i mare pagubă? Am bicicleta la mine... Mă urc pe ea și gata, sînt la Breaza...

George MIHALACHE

FUMATUL NU ESTE RECOMANDABIL LA VOLAN

Această părere a fost exprimată de igienistul vest-german Hans-Werner Schliepkätter, cu prilejul unui congres internațional ținut la Düsseldorf. El a spus că, în circulația rutieră a fost constatată o concentrare atît de mare de oxid de carbon, încît toți conducătorii auto ar trebui să evite, cu orice preț, o intoxicație și mai mare prin fumul de țigară, pentru a nu-și reduce și mai mult capacitatea de concentrare la volan.

Omul de știință vest-german a prezentat rezultatele propriilor sale măsurători. Potrivit acestora, cota parte a toxicului oxid de carbon, în atmosfera marilor orașe, a și atins 30 pînă la 50 de miligrame pe metrul cub. Mersul în coloană mai adaugă aerului de respirat din mașină alte 50 pînă la 100 de miligrame. Dacă, în aceste condiții, omul de la volan își aprinde o țigară, limita toleranței este imediat depășită, căci fumul unei singure țigări conține o doză atît de mare de oxid de carbon, încît se poate ajunge la o intoxicare temporară.

Deci, nu fumați la volan!

Preferințe...

Agentul de circulație: **stopurile**
Abonatul telefonic: **cuplajul**
Cismarul: **tălpile**
Cel care fuge de răspundere: **pasele**
Constructorul: **zidul și apărarea betonă**
Fricosul: **jucătorul Speriosu**
Intrigantul: **lovitura indirectă**
I.C.A.B.-ul: **măturătorii**
Minerul: **șutul**
Muzicantul: **Tudorică, talanga și fluierul arbitrului**
Nehotăritul: **mijlocul terenului**
Somnorosul: **tirul, poziția „culcat"**
Discobolul: **discul „Departe"**
Gimnasta: **inelele**

Ing. Dan PRECUP

NIMIC NU ESTE PREA GREU!

Printre fruntașii promoției care părăseau anul trecut băncile Institutului de educație fizică și sport se afla și Cornelia Mohanu. Pe tot timpul studenției ca fusese nu numai o „șefă de grupă" sîrguincioasă și apreciată de toate cadrele didactice, dar și o valoroasă componentă a echipei de handbal, care activa în divizia A.

Așa cum se întîmplă aproape întotdeauna cu sportivii buni, imediat după ieșirea din examenul de stat, Cornelia a primit cîteva „oferte" de transfer la formații bucureștene din primul eșalon, dar le-a refuzat politicoasă pe toate. Intrînd la Comisia de repartizare, ea a cerut să fie trimisă la Turnu Măgurele, orașul în care se născuse și copilărise. Ceva irezistibil o atrăgea acolo, pe malul Dunării, unde învățase și unde cunoscuse primele taine ale handbalului. Voia ca, acum, cînd devenise profesoară și avea în buzunar carnetul de antrenor, să se reîntoarcă în micul ei oraș și să se dedice creșterii unor handbaliști de valoare.

Mulți dintre prietenii Corneliei au întrebat-o — nu fără mirare — de ce abandonează sportul de performanță, la care ea a răspuns simplu: „Nici vorbă de așa ceva! Voi juca în continuare și tot la I.E.F.S.". Și s-a ținut de cuvînt...

Firește, lucrurile n-au fost prea simple. Pentru a putea juca în meciurile de campionat, proaspăta profesoară avea nevoie de o foarte bună pregătire și, cum îi era practic imposibil să vină la București în fiecare zi, a început să se antreneze împreună cu elevii pe care-i învăța primele secrete ale handbalului. Apoi, în fiecare duminică, Cornelia se prezenta la jocurile susținute de echipa ei în divizia A și uimea pe toată lumea prin vervă de joc.

Așa s-a scurs un an, la capătul căruia formația I.E.F.S. a cucerit titlul de campioană a țării. În această toamnă echipa bucureșteană s-a aliniat la startul „Cupei F.R.H." și, după cum cititorii știu probabil, a pierdut un singur meci. Poate a fost numai o coincidență, dar se cuvine să amintim că de la acel meci Cornelia a lipsit (firește, motivat!)...

Astăzi la Pitești, I.E.F.S.-ul susține finala competiției cu eterna sa rivală, Universitatea Timișoara. Handbalistele bucureștene au plecat de ieri, cu autocarul, dar Cornelia va sosi în orașul finalei abia azi spre prinz. Sîmbătă după amiază a avut ore la școală...

Horia ALEXANDRESCU

ANGLIA ȘI C.M. DE FOTBAL

Rezultatul de 1—1, de pe „Wembley" în meciul dintre Anglia și Polonia și, mai ales, consecințele lui — eliminarea englezilor, încă din preliminarii, din campionatul mondial de fotbal — au provocat vii comentarii în toată lumea. C.M. fără Anglia!

Dacă, însă, cercetăm istoria C.M., lucrurile apar mai puțin senzaționale, întrucît — cu excepția ediției din 1966, disputată la ea acasă — Anglia n-a fost una din vedetele C.M. De altfel, la primele trei ediții — 1930: Uruguay, 1934: Italia, 1938: Franța — ea nici n-a participat, nevrînd să aibă nimic de-a face cu ...F.I.F.A. și cu competițiile ei.

Abia în 1950, Anglia se prezintă la C.M., în Brazilia, unde, însă, prilejuiește una dintre cele mai mari surprize din istoria fotbalului, fiind învinsă cu 1—0 și eliminată de către o țară în care fotbalul este și astăzi ca și inexistent: S.U.A. În 1954, în Elveția, Anglia, după un 4—4 cu Belgia, pășește pragul sferturilor de finală, unde este învinsă, însă, cu 4—2 de Uruguay. La ediția următoare, în Suedia, Anglia, de asemenea, n-a putut trece de faza sferturilor de finală. În 1962, englezii au avut o evoluție mai bună, cîștigînd o grupă din care mai făceau parte Argentina, Bulgaria și Ungaria. Dar, în „sferturi" — veșnicele „sferturi" — au fost stopați de către brazilieni: 3—1.

„Patria fotbalului" trăiește zilele ei de glorie în 1966, cînd Anglia cîștigă campionatul mondial, nu însă fără mari emoții, după o finală dramatică cu R. F. Germania: 4—2, după prelungiri.

Anglia n-a confirmat acest succes, în 1970, în Mexic. Ea s-a calificat cu mare greutate în sferturi de finală (1—0 cu România, 0—1 cu Brazilia, 1—0 cu Cehoslovacia), dar a pierdut cu 3—2 în fața R. F. Germania, după ce 'condusese cu 2—0!

Și, totuși, parcă lipsește ceva „mondialelor" din 1974. Lipsește... Anglia!

J. BERARIU

„A NU FACE SPORT ÎNSEAMNĂ A-ȚI SUBMINA TALENTUL ARTISTIC"

Profesia de credință a tînărului actor al Naționalului, Ovidiu Moldovan

Ovidiu Moldovan face parte din acea categorie de actori care nu se plîng de șansă. Șansa lui s-a numit distribuirea, încă student fiind, într-un rol principal (din „Simple coincidențe" de Paul Everac) pe o scenă „mare" (a Teatrului Mic din București). Apoi, primul pas ca profesionist l-a făcut pe scena numărul 1 a țării, în „Beckett". O cronică la acest spectacol remarca: „...doar Ovidiu Moldovan a reușit să-i țină piept lui Gheorghe Cozorici" (Cozorici a făcut un rol mare atunci). Gurile rele spuneau că ar fi fost vorba de o luptă... la propriu, Cozorici practicînd în tinerețe greco-romanele, iar Ovidiu Moldovan fiind unul dintre primii judoka din Cluj, orașul său natal...

— Îți exprimai odată un punct de vedere interesant în legătură cu efortul fizic. Erai contrariat...

— Citisem, declarația fostului antrenor al reprezentativei de fotbal, Sustinea Angelo Niculescu că un jucător slăbește, într-un meci, vreo două kilograme. Și i se părea foarte mult. Nu sînt de acord! Nu e mult pentru un performer. Uite, eu nu sînt, nu mai sînt sportiv, dar un spectacol mă „costă" dacă nu chiar două, sigur 1,5 kg. E lucru verificat, la cîntar! Dar să dau un exemplu actual: Marin Moraru pierdea, interpretînd tripiul rol din „Trei frați gemeni venețieni", două kilograme și jumătate.

— Să insistăm puțin la acest capitol.

— E clar: nu poți face teatru, mai ales astăzi, cînd mișcarea scenică e un element foarte important, fără o bună condiție fizică. Nu poți avea, altfel, suflu, iar atunci cînd spectatorul observă efortul interpretului, se poate trage cortina. A nu face sport, înseamnă a-ți submina talentul artistic. Meseria îți cere să știi a ține o floretă în mînă, să nu te răstoarne calul cînd nici nu te-ai așezat bine în șa. În film mai există avantajul dublării de către cascador, dar pe scenă? Un actor trebuie să fie un fel de pentatlonist.

— Știu că la piesa „Trei frați gemeni venețieni" ați lucrat foarte mult, nu numai sub aspectul pur artistic. Mulți bucureșteni au putut vedea acum cîteva luni, un grup ce nu părea prea sportiv, alergînd de zor prin oraș.

— Am acoperit zilnic 3—5 kilometri. Eu m-am ocupat de elementele simple, absolut indispensabile în viziunea regizorală care se baza mult pe mișcare (de exemplu de... căzături). Plastica scenică am făcut-o sub bagheta foarte modernului actor Nicky Wolcz. Am ajuns pe vremea acelor repetiții să cred din nou în posibilitatea existenței, printre alte obligațiuni ale actorului, a aceleia privind participarea la ore regulate de pregătire fizică. TOATE TEATRELE SĂ AIBĂ ÎN PROGRAM ORE DE ACTIVITATE FIZICĂ. Răspund la Naționalul bucureștean de această problemă, dar numai eu știu cîte demersuri a trebuit să fac pentru a procura o bănală, dar mai multă decît necesară, saltea. Cred în realizarea unei baze sportive a teatrelor, în existența viitoare a unor săli de gimnastică în fiecare teatru. Ceva s-a făcut în acest sens la I.A.T.C., ceva s-a făcut și la Giulești, dar e prea puțin.

— Toate cele arătate mai sus sînt interesante. Dar, sincer, Ovidiu Moldovan, ai mulți colegi convinși de aceste adevăruri? În afara foștilor sportivi ca Horea Popescu, despre care se aude că ar fi un mare microbist de fotbal, Gheorghe Cozorici, în afara unui Radu Beligan care găsește în tenis... un minunat prilej de destindere, între numeroasele-i obligații.

— Sînt: Numai un actor care se mulțumește cu ce-i „pică" poate gîndi astfel. Este, la urma urmei o cerință profesională acel dicton vechi, dar tot mai la modă: „Mens sana in corpore sano". Doar lipsa de organizare în direcția aceasta e de vină că vorbim de niște lucruri foarte normale la timpul viitor. O colaborare între A.T.M. și organele de specialitate ar da roade, ar reaprinde pasiuni. Să vă reamintesc că Victor Moldovan, colegul meu, a fost alergător în ștafetă cu Ion Moina...

Geo RAEȚCHI

O fotografie din albumul lui Ovidiu Moldovan: alături de campionul olimpic de la Melbourne, Nicolae Linca. În teatru ca și în sport, talentul înseamnă 90 la sută transpirație și 10 la sută inspirație...

ȘTIAȚI CĂ...

...pe lista celor mai bune aruncătoare cu ciocanul din lume, figurează și recordmana mondială la aruncarea discului, Faina Melnik? Ea ocupă locul al cincilea, pe această listă, cu performanța de 19,73 m, realizată în acest an.

...braziliianul Eder Jofre este decanul de vîrstă al actualilor campioni mondiali? La 38 de ani, el și-a păstrat titlul de campion la categoria pană, învingîndu-l prin K.O. pe mexicanul Saldivar.

„Walter Meding, conducător auto la firma „Americruiser", a parcurs 6 400 000 de kilometri, fără nici un accident? Este vorba, fără îndoială, de un record.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

CONSTANTIN RAVEANU, PADINA MARE. Nu înțeleg de ce vă adresați Televiziunii prin intermediul meu, și nu direct. Nu știți, din școală, de la geometrie, că drumul cel mai scurt dintre două puncte, este linia dreaptă? Oricum, înseram rugămintea dv. și anume că Televiziunea să prezinte filmul „Racheta de aur", care îl are ca erou pe Ilie Năstase, pentru că în felul acesta filmul să poată fi văzut și de iubitorii tenisului de la sate.

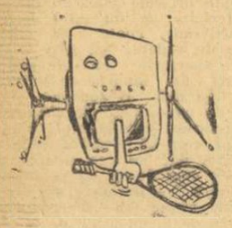

ELENA ACIUBOTĂRESEI. MOVILA MIRESEI. Sensul frazei respective este exact invers decît cel pe care i l-ați dat dv. **„Demodatul Lucescu"** exprima tocmai ironia la adresa acelora care afirmaseră că Lucescu... nu se mai poartă astăzi. Afirmație dezmințită, odată cu reintrarea, pe ușa din față, a talentatului jucător dinamovist.

A. APARASCHIVEI, COTUȘCA — BOTOȘANI. Ați pus întrebarea: **„Ce se întîmplă dacă, beneficiind de o lovitură liberă în propriul lui careu, un apărător trimite mingea la portarul său, iar mingea intră în poartă: 1) neatinsă de portar; 2) sau atinsă și scăpată de acesta în plasă?"**. Iată cum stau lucrurile: și într-un caz și într-altul, lovitura se repetă, întrucît mingea n-a fost în joc, ea nedepășind suprafața de pedeapsă cu întreaga ei circumferință, așa cum scrie la regulament. Dacă, însă, fundașul execută lovitura din afara suprafeței de pedeapsă și se întîmplă faza cu pricina, în primul caz este **corner**, iar în cel de-al doilea — **gol!**

ING. TOCAN POLICARP. IAȘI. Am citit cele 12 pagini scrise de dv. Dacă v-ați fi adresat unei edituri, probabil că ați fi reușit să scoateți un volum! De fapt, ne puneți o singură întrebare: dacă Tarălungă a jucat vreodată la Politehnica (C.S.M.S.) Iași? Dv. susțineți că l-ați văzut la Ploiești, în ediția 1966—67, într-un meci cu Petrolul. Evident, faceți o confuzie: Tarălungă n-a fost legitimat niciodată la Petrolul. Actualul echipier al Universității Craiova a mai jucat în Divizia A, la Steaua și Progresul.

LIVIU HARANUS, POIANA CIMPINA. Dinamo și Steaua se află la egalitate pe lista campioanelor țării. Au cîștigat cîte 7 titluri.

NICU ISTRATE, TUȘNAD. **„Ca să devii golgeter al campionatului Diviziei A, trebuie să marchezi cel puțin 20 de goluri?"**. Federația a pus, în urmă cu 2—3 ani, această clauză și nu știu să fi renunțat între timp, la ea. De altfel, la ora actuală, cu un campionat cu 18 echipe și 34 de etape, nu Federația, dar orice iubitor adevărat al fotbalului n-ar fi de acord ca titlul de golgeter să fie atribuit unui jucător care n-a înscris măcar 20 de goluri. O asemenea normă — am impresia — mi-ar fi accesibilă și mie, dacă aș avea posibilitatea să relau antrenamentele!

GELU SPOIALĂ, MORENI. **„Sînt un înfocat stelist și aș vrea ca dv. să puneți capăt discuțiilor contradictorii pe care le am cu un prieten dinamovist"**. Ascultați-mă pe mine: discutați, în continuare, în contradictoriu. Ce sport neinteresant ar deveni fotbalul, dacă toți suporterii ar cădea de acord în legătură cu un meci sau altul! Așadar, rămîneți la părerile care le aveți: dv. că Steaua este cea mai bună echipă, iar prietenul dv. că echina cea mai bună este Dinamo.

I. DIMA, FOCȘANI. **„Eu am jucat șah cu un vecin și, la un moment dat, cu calul, i-am dat șah și tură. Adversarul, foarte simplu, a făcut rocada, ieșind în avantaj din această situație"**. El a acționat după un regulament... propriu, așa cum fac mulți amatori de șah și de... victorii în meciurile cu prietenii. Rocada nu poate fi efectuată dacă, în felul acesta, regele trebuie să treacă peste un cîmp care se află în bătaia unei piese adverse. Mă întrebați, de asemenea, în ce piesă poate fi transformat pionul ajuns pe ultima linie? În orice piesă aflătoare sau nu pe tablă, în momentul acela, în afară de rege.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Gîndurile unui fotbalist care trage numai peste poartă:

Jucătorul, indispus,
Meditează pe gazon:
Cum să nu meargă pe sus,
Din moment ce e... balon?

Ilustrații: N. CLAUDIU